
JOHANNESBRIEF

IN DIT NUMMER O.A

Interview met Els Kaars.	6
Kerkasiel	7
Verslag Alke Liebich	10
Ruimteviering	13
In memoriam met gedicht	17

KERKDIENTEN

4 mei	Nanja ter Brake
11 mei	Harm Dane
18 mei	Ruimteviering
25 mei	Hannah Westerink
1 juni	Maaïke de Jong

TER OVERWEGING

TRANSPARANTIE

Ineens lijken bepaalde woorden in het daglicht te staan; nu zie en lees je vaak het woord transparantie. Het wordt als een zorgvuldigheidseis beschouwd: beleid dient zo uitgestippeld te worden dat de gang van zaken voor iedereen toegankelijk is. Dan is het transparant en dat voorkomt achterkamertjes gedoe en onduidelijkheid. Meestal wordt ervan uit gegaan dat transparantie daarmee een goede verworvenheid is, maar is dat wel altijd zo? Ik heb wat bedenkingen.

Voor algemene transparantie dient het beleid volkomen eenduidig geformuleerd te zijn, maar er kunnen zich altijd uitzonderingen en 'vreemde' gevallen voordoen. Niet alles kan in protocollen en algoritmen gevat worden. Pogingen om deze gevallen binnen het beleid te laten passen maken steeds meer uitbreiden van protocollen noodzakelijk. Het wordt hoe langer hoe ingewikkelder en onoverzichtelijker. Een andere manier om met moeilijke gevallen om te gaan is aan bepaalde beleidspersonen discretionaire bevoegdheid toe te kennen. Er mag door deze personen van bestaande regels afgeweken worden. Dat betekent dat niet meer volledig na te gaan is hoe een beslissing tot stand gekomen is. We moeten op de betrouwbaarheid van de uitvoerder vertrouwen en daar hebben we het moeilijk mee. Niet ten onrechte: het lijkt erop dat onkreukbaarheid en integriteit soms ver te zoeken zijn.

Bij het tot stand komen van het laatste kinderpardon werd gelijk de discretionaire bevoegdheid van de minister afgeschaft. Alles zou dan transparant worden en daarmee tot achter de komma controleerbaar. En hier komen bezwaren opdagen. Inlichtingendiensten kunnen moeilijk de herkomst van geheime informatie openbaar maken. Daarvoor is vertrouwen vereist, aldus Gert-Jan van der Heiden (hoogleraar Metafysica in Nijmegen) die vervolgt: 'Hetzelfde geldt voor individuen: als wij 100% transparant zouden zijn, functioneren we sociaal niet meer. In ieders leven is wel iets te vinden wat de persoon in kwestie voor een totaal onmogelijke situatie plaatst als het openbaar zou worden gemaakt'.

Ook het Nederlands Bijbelgenootschap stipt deze kwestie aan onder het kopje: Hoe doelgericht ben jij? Het wordt als volgt toegelicht: doelen stellen, kosten berekenen, resultaten meten. Het is een beetje hoe wij gewend zijn in het leven te staan. Als je hierin doorschiet, kan het je opbreken. Maar een beetje doelgerichtheid kan helemaal geen kwaad, ook als het om geloven gaat. Sterker nog: vanaf het moment dat Jezus in het Lucas evangelie op weg gaat naar Jeruzalem, daagt hij zijn leerlingen steeds weer uit om te bedenken wat een leven met hem opbrengt én kost. Een transparante kosten-baten analyse zou je zeggen. Maar Jezus pleit ook voor het afschaffen van strikte logica.

In de parabel van de werkers van het elfde uur krijgen de werkers die het laatst gekomen zijn en maar een uur gewerkt hebben het zelfde loon als de werkers die de hele dag bezig geweest zijn. Overigens was dat bedrag hun toegezegd. Als hierover geklaagd wordt (zoals de FNV ook zou doen), zegt de werkgever: zijt gij nu boos omdat ik goed ben? Er moet vertrouwen aan te pas komen om hiermee akkoord te gaan. Hier wil ik het bij laten: een ieder kan eigen afwegingen maken over de verhouding tussen transparantie en vertrouwen.

Carla Frederiks

Houtsnede op de voorkant is gemaakt door Eline Brontsema

DIACONIE

COLLECTEDOEL MEI: VAKANTIEGELD DELEN

Een vast collectedoel in de maand mei is de actie 'Vakantiegeld Delen'. Velen hebben de afgelopen jaren gedoneerd voor deze actie. De gezamenlijke kerken in Amersfoort vragen u om een deel van uw vakantiegeld over te maken om aan anderen te schenken. Soms denkt men dat je je hele vakantiegeld moet storten. Dat hoeft echt niet, met ieder tientje zijn we blij.

De opbrengst van de collectes van de diaconieën van alle protestantse wijkgemeenten en kerken in Amersfoort wordt in een grote 'pot' gestort. Vervolgens wordt het bedrag verdeeld onder adressen die niet zo veel te besteden hebben. Denk daarbij aan alleenstaande ouders, gezinnen met een minimum inkomen, jong volwassenen die niet kunnen terugvallen op verzorgers, personen met alleen een AOW-uitkering enz.

De adressen van de begunstigden worden aangeleverd door de kerken zelf, door de Voedselbank, Schuldhulpmaatje, Inloophuizen, en Kwintes. Uiteraard is anonimiteit gewaarborgd!

Met uw gift zorgen we ervoor dat op vele adressen in de zomer iets extra's kan worden gedaan.

De bedragen die worden uitgedeeld, zijn voor het eerst in jaren aangepast. Een alleenstaande ontvangt € 300, een echtpaar zonder kinderen € 360, een (eenouder)gezin met 1 kind krijgt € 460, en een (eenouder)gezin met meer kinderen € 540. Voor de ontvangers is er ook een lijst beschikbaar met tips voor (bijna) gratis uitjes. U kunt het bedrag overmaken op rekeningnummer NL11 INGB 0000 1314 51 van de Diaconie DoReJogemeente, o.v.v. Vakantiegeld Delen.

FINANCIËN VAN DE DIACONIE

In maart werd er gecollecteerd voor Tent of Nations, een educatief boerenbedrijf in Bethlehem, eigendom van de Palestijns-christelijke familie Nassar. Ze werken er ter plekke actief aan vrede om de Palestijnse gemeenschap te versterken en de ander, iedere ander, te blijven zien als mens. Alke Liebich die nu in Jeruzalem verblijft, heeft het bedrijf bezocht en deed verslag via de Johannesmail. De collectes leverden een totaal van € 1.108,70 op. Alle gevers hartelijk dank!

Begin april werd € 500 uit het noodpotje overgemaakt naar Kerk in Actie, bestemd voor de slachtoffers van de aardbeving in Myanmar. Hoewel het land politiek gezien erg afgesloten is, heeft Kerk in Actie in de buurt van de ramp contacten met drie zusterorganisaties. Via hen worden zij op de hoogte gehouden van wat er nodig is aan hulp.

Het noodpotje is dus weer wat leger, en het zou fijn zijn als het wordt aangevuld...

Giften zijn welkom op rekeningnummer NL11 INGB 0000 1314 51 van de Diaconie DoReJogemeente, ovv Noodpotje.

DE VREDESDUIF

De vredesduif van de Johanneskerk woont dit jaar bij Land in Zicht, Van de duif ontvingen we de volgende tekst:

De rust van binnen

Ik ben de duif. Al een tijdlang woon ik hier, in een zachtgeel kamertje bij Landinzicht. Een kleine rustruimte, zeggen ze. Maar voor mij voelt het als een plek waar iets wezenlijks gebeurt. Ik zit in mijn huisje aan de muur. Daar heb ik goed uitzicht. Op mensen. Op stiltes. Op ademhalingen die wat dieper worden.

Soms komt er iemand binnen die zucht. Zo'n diepe zucht van 'het is even genoeg'. En dan gebeurt er iets moois. Ze zakken neer in zo'n zachte stoel. Sluiten de ogen. Of ze staren wat naar buiten. De drukte van de dag zakt langzaam weg. Het is alsof ik mag meekijken hoe de vrede voorzichtig binnendruppelt.

Ik zie van alles. Deelnemers die even komen bijtanken. Werknemers die samen iets bespreken. Soms ook mensen die een familieopstelling doen of een bedrijf dat vergadert, maar dan net anders. Ruimer. Eerlijker. Hier hoeft niets gefikst, hier mag iets ontstaan.

En wat ik misschien wel het mooiste vind: niemand doet alsof. Ze zijn gewoon. Moe soms. Of juist vol ideeën. Of helemaal stil. En dat is allemaal goed. Ik ben getuige van gesprekken waar écht geluisterd wordt. Waar niet alleen to-do-lijstjes doorheen gejaagd worden. Ik kijk uit naar de lente. Dan gaan de ramen weer

open. Dan ruik ik de kruiden uit de tuin. Dan hoor ik vogels van buiten die met me mee fluiten. Dan komen de bloemen uit de pluktuin weer tot leven, net als de mensen hier.

Ik ben geen gewone duif. Ik ben een duif die vrede bewaakt. Vooral die van binnen.

Wie gaat er mee op bezoek bij Land in Zicht en misschien bij de duif? Ik ga er op dinsdag 13 mei heen. Leuk als je je aansluit, stuur me even bericht (karin@folmer-vandijk.nl) dan kunnen we het afstemmen. Land in Zicht heeft ook nog oogstabonnementen in de aanbieding. Meer informatie op de website (landinzicht.net)

Karin van Dijk

Beste lezers.

Wij van de redactie horen graag van jullie, de lezers, wat jullie vinden van de Johannesbrief. Zijn er soorten artikelen waarvan jullie er meer willen lezen? Wat kan eigenlijk wel weg? Moet de Johannesbrief vaker uitkomen, of minder vaak?

Ieder commentaar en feedback is welkom.

Je kan mailen of appen, of een van ons even aanschieten.

Trudy, Alke en Laura

GEMEENTENIEUWS

BESTUURLIJKE ZAKEN

Op 25 maart hadden we de jaarvergadering. Die is goed verlopen. Het verslag is met de Johannesmail rondgestuurd (ook te verkrijgen bij de secretaris). Arriën Kruij is gekozen als kerkenraadslid en hij zal de functie van penningmeester vervullen. Arriën stelt zich gezien zijn leeftijd beschikbaar voor twee jaar. Arriën is bevestigd op 27 april. Machteld Stam en Elza Kuyk zijn gekozen in het Adviescollege. Dat bestaat nu behalve uit hen uit Marcel Kemp en Harm Dane. Het adviescollege buigt zich momenteel over de bestuurskracht van de Johanneskerk. Els Achterberg is gekozen in de kerkenraad van de Doopsgezinden Amersfoort. Voor niet iedereen is de gang van zaken rond kerkenraden duidelijk. Volgens ons reglement kiest de ledenvergadering de leden van de kerkenraden van respectievelijk de Doopsgezinden, de Remonstranten en de vrijzinnig protestanten PWBA. Vanuit deze drie afzonderlijke kerkenraden worden mensen gekozen in de gezamenlijke kerkenraad, zeg maar de "gewone" kerkenraad. Daarom zitten er dus per definitie meer mensen in de afzonderlijke kerkenraden dan in de gezamenlijke. De kerkenraden van de drie afzonderlijke gemeentes doen eigenlijk niets. Ze komen soms bij elkaar om bijvoorbeeld een specifiek geluid te laten horen of om elkaar als Remonstranten of Doopsgezinden apart te spreken. De afzonderlijke kerkenraden hebben geen eigen geld en ook geen eigen bankrekening meer.

Na het zakelijke deel hebben we een gesprek gehad over de voors- en tegens van kerkasiel.

Daarover meer elders in dit nummer: een inleiding van gespreksleider Desiree Berendsen en de inleidingen van Jan Nienhuis en Laura van Rossum du Chattel.

Van verschillende kanten kreeg de kerkenraad terecht kritiek op de bloemen die werden uitgedeeld aan Jan Nienhuis en Els Kaars, als bedank voor hun werk als penningmeester respectievelijk boekhouder. Dit waren geen duurzame bloemen. Volgende keer hopelijk beter 😊.

Op 1 mei begint Hannah Westerink bij ons te werken. Op 25 mei om 15 uur is de intrededienst. Marieke Nap heeft voor ons een mooie uitnodiging gemaakt. Deze hebben jullie onlangs via de Johannesmail gekregen, maar zie hier ook in de Johannesbrief. De kerkenraad besprak hoe we Hannah het beste kunnen helpen zich snel thuis te voelen in de gemeente. Wij, maar vooral Corrie Hoekstra, hebben in dat kader ook de kerkenraads/predikantskamer opgeruimd, zodat het aantrekkelijker wordt voor Hannah om hier haar intrek te nemen. Tot slot nog iets over het jeugdwerk. Op dit moment heeft Elise Folmer een kleine aanstelling als jongerenwerker en voor Café Veerkracht. Dit loopt tot augustus. Vanaf die tijd is onze predikant Hannah Westerink verantwoordelijk voor het jeugdwerk en natuurlijk Café Veerkracht.

Wil je iets vragen of opmerken over de kerkenraad? Bel, mail of app naar Laura van Rossum du Chattel, secretaris@johanneskerk.nl of 06 1587 5667.

Intredeviering Hannah Westerink

Op 25 mei 2025 om 15.00 uur wordt
Hannah Westerink bevestigd als predikant
van de Johanneskerk in Amersfoort.
U bent van harte uitgenodigd voor deze
dienst en de receptie na afloop.

Kees Meinema | voorzitter kerkenraad
(06 5021 3525)

Johanneskerk | Westsingel 30
3811 BB Amersfoort
10 minuten lopen van het station

Parkeergarage:
Stadhuisplein of Sint Jorisplein

INTERVIEW MET ELS KAARS

*'Jan Nienhuis bedankt Els Kaars voor haar **decennialange werk als boekhouder** voor de Johanneskerk. Jan neemt na een inwerkperiode haar functie over'.* In de Johannesmail stond een stralende foto van Jan en Els en mijn nieuwsgierigheid was gewekt, wie is zij en hoe heeft ze dat al die jaren gedaan?

Ons gesprek vlogen we van verschillende kanten aan: ik vanuit mijn bewondering voor zoveel jaren trouw de boekhouding in goede banen leiden. Vanuit het perspectief van Els was het geen erg ingewikkelde klus, zijn de jaren omgevlogen, kostte het allemaal niet zoveel tijd en, voegde ze er later aan toe: *'ik houd wel van cijfers en dat helpt met deze taak'.*

Els groeide op in Gouda in een gezin met vijf dochters. Haar ouders vonden het belangrijk dat de 'vijf meiden' goed voor zichzelf konden zorgen. Els ging na de middelbare school naar de bibliotheekopleiding in Amsterdam, gevolgd door een studiejaar om directeur te kunnen worden. Els' verhalen over haar eerste werkervaringen laten een prachtig, nostalgisch beeld zien van de bibliotheek. Ze vertelt van de plankjes die moesten voorkomen dat boeken verkeerd werden teruggezet, over als directeur diensten draaien zodat anderen vrij konden nemen, maar ook over het samenstellen van duizenden boekenkisten voor bemanningen op schepen vanuit de Bieb voor zeevarenden (en hoe die netjes gevulde kisten na maanden dan weer terugkwamen...).

Later werd Els directeur van de provinciale bibliotheek en reisde zij met regelmaat verschillende bibliotheken af om deze met raad en daad bij te staan. Er veranderde veel door de jaren heen.

Voordeel van deze baan was dat ze de repetities van de Sweelinck cantorij van de Oudekerkgemeenschap kon blijven volgen, ook al woonde ze niet meer in Amsterdam.

Ondertussen is ze al 55 jaar lid en zingt ze nog steeds graag tijdens de kerkdiensten. Hier voelt ze geestelijke ruimte en grote vrijheid in denken, ze voelt zich er thuis.

Rond de bouw van een nieuwe bibliotheek veranderde haar leven. Ze leerde Piet Wassink kennen en uiteindelijk verhuisde ze in 1990 naar Amersfoort. Piet was een geboren Amersfoorter en was al jaren actief in de Johanneskerk. Toen

hij

penningmeester werd heeft Els de taak van boekhouder/administrateur op zich genomen, ze werkte volgens het 'vier-ogen-principe'. Ook voor de Fonteinkerk, haar wijkkerk, heeft ze jaren deze taak vervuld.

Nog steeds zingt ze om de week in de Amsterdamse cantorij. Het blijkt geen enkele beperking te vormen om toch opvallend veel mensen te kennen uit de Johanneskerk. Els vertelt kleurrijk over de tijd van de verbouwing van de kerk, trots noemt ze de glas-in-loodramen, een ontwerp van haar man. Vaak kwamen mensen ook bij hen thuis voor overleg, vergaderingen van de kerkenraad of voor gespreksgroepen. Els leerde op die manier bijna iedereen uit de kerk kennen.

Een aantal jaar geleden is haar man Piet overleden, ook haar eigen gezondheid is kwetsbaarder aan het worden, maar ze bleef *'onze boekhouder'*. En nu komt daar een eind aan en gaat ze deze taak overdragen aan Jan, gaat ze Jan inwerken (*'als je weet hoe het werkt, is het allemaal niet zo moeilijk'*). Als haar gezondheid het toelaat hoopt ze nog lang te genieten van een zonnige dag, de natuur, van een mooi boek, van (klein-)kinderen en vrienden, maar vooral van de Sweelinck cantorij, waar ze met zoveel plezier zingt.

Door het gesprek heen laat Els duidelijk merken dat ze alle taken in de kerk graag gedaan heeft, als vanzelfsprekend. Een nuchtere vrouw, een precieze boekhouder, een betrokken lid van de kerk, bescheiden over haar aandeel, maar doortastend en groots in haar jarenlange inzet voor de Johanneskerk.

Dank Els, voor je openheid, voor de mooie verhalen over je werk, de Johanneskerk en over je leven!

Trudy Leeuwendal

In maart zijn Joke Heijblok en Ria de Jong afgetreden als kerkenraadslid bij de doopsgezinden Amersfoort en Karin van Dijk bij de remonstranten Amersfoort. Alle drie zijn jarenlang kerkenraadslid geweest, de laatste tijd niet zo op de voorgrond maar wel degelijk op de achtergrond. Wij willen hen hartelijk bedanken voor al die jaren inzet.

Namens de kerkenraad,
Kees Meinema-Linders

KERKASIEL

Inleiding Desiree Berendsen

Met een aantal mensen uit de Johanneskerk waren we op een vrijdagavond in maart bij de Vrijzinnige Lezing door Claartje Kruijff in de Geertekerk in Utrecht. Zij noemde daar, net in als in haar boek 'Een God die in mij gelooft: rust en richting in een wereld zonder zekerheid', vijf kenmerken van een vrijzinnige gemeente. Het lijkt mij dat dit geen exclusief vrijzinnige kenmerken zijn, maar in vrijzinnige gemeentes zou er in elk geval plaats moeten zijn voor deze vijf aspecten. Ten eerste denken en geloven vanuit de mens, het begint bij de gelovige mens, ten tweede oefenplaats voor geloof zijn, ten derde leven vanuit vragen: comfort en challenge, troost elkaar, wees er voor elkaar, en daag elkaar uit, ten vierde, doe dit vanuit de inspiratie van het rommelige verhaal van Jezus, en ten vijfde maak ruimte voor beleving, het laten resoneren van geloof.

Toen ik daar was, had ik de ledenvergadering die we de volgende dinsdag in de Johanneskerk hadden, in mijn hoofd. Het aspect van comfort en challenge sprak me aan, in combinatie met het zijn van een oefenplaats. Laura en Jan zouden iets zeggen over het kerkasiel bij de ledenvergadering. Over hun motivatie daarvoor en hun visie daarop. Zouden we deze casus kunnen gebruiken als oefenplaats om te oefenen in het oneens zijn?

Dat is wat we gedaan hebben tijdens de ledenvergadering. Jan en Laura hielden een inleiding. Daarna heeft iedere aanwezige nagedacht over zijn of haar eigen mening over het kerkasiel. Wat vind ik eigenlijk? Vervolgens is iedereen na gaan denken over de motivatie. Waarom vind ik wat ik vind? Wat zijn mijn argumenten voor mijn positie? Daarna vroeg ik de aanwezigen of ze wilden onderzoeken welke waarden daaronder lagen. Wat is voor mij belangrijk, wat ligt er onder de argumenten? Dit deed iedereen voor zichzelf.

Nadat iedereen haar of zijn eigen positie, argumenten en onderliggende waarden voor zichzelf opgeschreven had, werden de waarden in groepjes van drie uitgewisseld. Welke waarden zijn voor jou belangrijk? In één groepje kwamen mensen vanuit dezelfde waarde (gerechtigheid) tot tegengestelde meningen, de een voor, de ander tegen kerkasiel. Het was een mooie oefening. Ik hoop dat als we lastige keuzes moeten maken, we de tijd durven nemen om even stil te staan bij de onderliggende waarden bij onze meningen, op basis daarvan argumenten uitwisselen en tot een besluit komen.

Inleiding van Jan Nienhuis

In Kampen vindt nu een kerkasiel plaats. Dit kerkasiel is niet los te zien van het kerkasiel dat eind 2018/begin 2019 plaatsvond in de Bethelkerk in Den Haag. Dit kerkasiel eindigde met een kinderpardon voor in Nederland gewortelde kinderen. Daarbij is afgesproken dat de IND ervoor zou zorgen dat een asielprocedure niet langer dan vijf jaren zou duren en dat er daardoor nooit meer in Nederland gewortelde kinderen zouden zijn. De familie Babayants waarover het in Kampen gaat, is nu twaalf jaar in Nederland. Het doel van het kerkasiel in Kampen is een nieuw kinderpardon.

Het kerkasiel spreekt mij aan omdat het een geweldloze wijze van protest is. Er is geen rumoer op straat. Er is geen politie-inzet nodig. Niemand wordt gehinderd door dit protest.

Het kerkasiel sluit aan bij mijn verlangen naar het Koninkrijk van God. Want ik meen dat in het Koninkrijk van God er geen natiegrenzen zijn. Iemand die wij in de ogen kijken en waarvan wij voelen: Die hoort erbij, die hoort erbij.

Denk niet dat het Koninkrijk van God ver weg is. Iedere zondag wordt hier gecollecteerd voor hen die het nodig hebben. Er zijn leden van ons die vrijwilliger zijn bij de voedselbank en bij de graanschuur. Een lid van ons is nu in Oost-Jeruzalem, een ander lid gaat naar vluchtelingen in Griekenland. Er zijn mensen in deze gemeente die in hun hart en hun huis ruimte hebben gemaakt voor een jongen die een paar extra ouders nodig had. Er hebben zich daklozen bij deze gemeente gemeld die een woning hebben gevonden. En zelfs is er het verhaal van een ongedocumenteerde jongeman die in wanhoop naar de kerk kwam en voor wie leden van deze gemeente alles in het werk hebben gesteld waardoor hij een verblijfsvergunning heeft gekregen en die nu in het derde jaar van zijn HBO zit.

U kent vast het gedicht van Gerard Reve bij het graf van een achttienjarige jongen: Heer, dat Koninkrijk van U, U weet wel, komt daar nog wat van? Mijn antwoord aan Reve is: dat Koninkrijk is onderweg. U kunt dat hier al zien.

Inleiding van Laura van Rossum du Chattel

Allereerst wil ik zeggen dat ik veel respect heb voor wat Jan doet en hoe hij dat doet. Elke twee weken midden in de nacht opstaan, drie mensen her en der verspreid door Amersfoort ophalen, 150 kilometer door het donker rijden, een dienst doen, enzovoort. Ik vind het mooi.

Toch heb ik geen moment gedacht: ik ga ook mee. Dat komt omdat ik vanaf het begin bezwaren had tegen kerkasiel. Ik heb me er nog meer in verdiept en erover gelezen en ik ben er voor mezelf van overtuigd dat kerkasiel geen goed idee is. Ik heb daarvoor twee redenen

De eerste is het kerkasiel als zodanig. Officieel bestaat kerkasiel niet, het is iets uit de tijd voor de scheiding van kerk en staat. De Nederlandse overheid heeft vaak verklaard zich niet door kerkasiel gebonden te achten. Toch is er het vorig millennium vaak voorgekomen dat kerken afgewezen vluchtelingen opvingen. Dat was niet altijd met een doorlopende kerkdienst zoals nu.

Bij het huidige kerkasiel wordt het begrip kerkdienst opgerekt tot 24/7. Het gaat dan niet meer om de kerkdienst als zodanig waarin we ons open stellen voor God. Het wordt een actiemodel. God wordt ingezet om iets te bereiken. Ik vind dat oneigenlijk. Ik vind ook de diensten die in Kampen worden gehouden eigenlijk geen gebruikelijke diensten. Het kan zijn dat de deelnemers het wel zo beleven, ik geloof dat ook wel, maar ik vind het een soort aftreksel van een echte kerkdienst met gemeenteleden, als je met een handjevol mensen uit den vreemde een soort dienst opvoert.

Mijn tweede en belangrijkste argument is dat ik vind dat we met kerkasiel de rechtstaat aanvallen. We hebben een Nederland een wettelijk systeem van asiel aanvragen met regels wie wel en wie niet. Asielzoekers kunnen in beroep gaan. Daarvoor hebben we rechters. Ik vind dat goede regels. We kunnen namelijk niet iedereen hier ontvangen en een uitkering en een huis geven. Bij het asielsysteem hoort ook dat er mensen geen vluchtelingenstatus krijgen. Vooral zijn dat nu mensen uit veilige landen als Marokko en Algerije. Landen waar het minder goed is in veel opzichten dan in Nederland. Toch moeten die mensen terug. Er zijn ook landen zoals Oezbekistan waarvan ik zelf geen idee heb of het daar veilig is of niet. Ik vertrouw dan op de overheid die die kennis wel heeft en die besluit dat het veilig is of niet. Waar blijven we als we beslissingen van de overheid of een rechter gaan bekritisieren? Dat leidt tot opportunisme en vriendjespolitiek en een wankel samenleving. Ik wil een samenleving waarin we vertrouwen op de overheid.

ETTY HILLESUM

Met een leeskring georganiseerd door het Etty Hillesum centrum in Deventer, lezen we op dit moment nagelaten geschriften van Etty Hillesum. Voor elke bijeenkomst kiezen alle deelnemers een passage uit het dagboek, hieronder mijn keuze uit het Dagboek 24 maart 1941.

Deze passage in het dagboek gaat over de houding ten opzichte van het leven zoals zich dat aandient. Daarin beschrijft Etty dat het een prestatie is om werkelijk innerlijk gelukkig te zijn, Gods wereld te aanvaarden en ervan te genieten, en tegelijkertijd niet afgewend te zijn van het vele lijden dat er is. Etty noemt ook wat voorbeelden van moeilijkheden en donkerte die zich voordoen en waar mensen van wakker liggen, zoals kinderen die niet goed terechtkomen, relaties en huwelijken die moeilijk zijn, en wat ze noemt de 'politieke situatie' die vergeven en vergeten zo moeilijk maakt. Iets verder op de bladzijde komen dan zinnen waarin ze als het ware voor doet hoe dat genieten er dan uit ziet, een tekst waarin ze zichzelf ook aanspoort, en haar eerdere oproep tot genieten werkelijkheid maakt.

Met het schrijven en uitspreken van haar waarneming roept ze daarmee ook het positieve hoopvolle gevoel op. Het genieten van de hele kleine dingen als opdracht. Zeker in deze maanden van Pasen en lente spreken de zinnen extra aan:

“En nu staan daar de kastanjetakken. Aan de donkere kale takken is het liefelijkste stralendste leven gaan ontbloeien.”

Zinnen als poëzie: aansporing om stil te staan bij wat er wel is, aansporing om alle kleine positieve tekenen waar te nemen. Stilstaan bij het kleine, al zal ze het zelf hier waarschijnlijk ook gezien en gevoeld hebben juist als een teken voor iets dat groter is. Zinnen van hoop en vertrouwen: een geloofsbelijdenis.

En hoe belangrijk is dat woordje nu in de zin, *en nu staan daar de kastanjes takken, aan de donkere kale takken is het liefelijkste stralendste leven gaan ontbloeien*. Daarmee roept de zin mij op om hier vandaag en steeds bij de tekenen van hoop stil te staan.

Frans van den Akker

ACCOMPANIEMENT – CUM PANIS - WE DELEN HET BROOD

Ingekorte versie van een blog van Alke Liebich

Ik vertel jullie een paar verhalen over joodse mensen die we hebben ontmoet.

Vorige week was ik met een tour onderweg van Breaking the Silence. Misschien heb je er ooit van gehoord: dat is een organisatie van voormalige militairen die afstand hebben genomen van de wijze waarop de strijdkrachten in Israël worden ingezet. En die het zwijgen daarover verbreken en de boer opgaan. We gingen met Luiz naar Hebron. Met ons in de bus waren veel andere geïnteresseerden. Zoals een joodse vrouw uit Australië. Haar familie is in de jaren 30 uit Europa naar Palestina (Brits mandaatsgebied) gevlucht. In 1948, na de onafhankelijkheidsoorlog/nakba (vele narratieven), besloten zij niet in een staat te blijven die gebaseerd is op onrecht aan anderen. Zij gingen naar Australië, waar dit verhaal een wezenlijk deel van haar identiteit geworden is.

Een joodse man uit Amerika die overweegt in Israël te blijven. En die aan onze Palestijnse gesprekspartner vraagt: wat zou ik in mijn positie voor jou kunnen doen? (Antwoord was: beter in Amerika blijven en daar de waarheid vertellen.)

Luiz (32) is met veel idealen naar Israël gekomen. Opgegroeid in Porto Alegre, in de grootste joodse gemeenschap in Brazilië. Hij ging vaak naar Israël met jeugdorganisaties en besloot te blijven. Hij ging het leger in. “Natuurlijk, ik wil mijn land en mijn mensen beschermen.” Dat was zijn doel. Toen kwamen de vraagtekens: waarom vallen we dit huis in om iemand op te pakken? Wie geeft ons eigenlijk deze opdracht? Wat zit erachter? Waarom gaan we dit huis nu binnenvallen, mensen de stuipen op het lijf jagen en de boel kort en klein slaan? Op zoek naar niks. Om te oefenen, om eraan te wennen? Waarom, wie wil dat wij dit doen?

Dit is niet ‘mijn land beschermen’. Hij kwam erachter dat veel werk in dienst van settlers werd gedaan. Dát was hun opdracht: kolonisten beschermen. Niet het land. Hij had daar een doorslaggevende ervaring. In een flying checkpoint in Hebron midden op straat. Ineens kwamen er honderden kinderen aan; daar hadden zij niet op gerekend. De school ging uit. Toch gaan ze hen allemaal checken: tassen, jassen, alles. In Brazilië was er de herinnering aan de militaire dictatuur levendig, hij kende de verhalen daarover, over de politie. Opeens ontdekte hij dat hij aan die kant, die van de dictatuur, terechtgekomen was. Dat was tien jaar geleden. Inmiddels werkt hij voor Breaking the Silence. Naast deze tour bezoekt hij joodse jongerenorganisaties en ook premilitaire academies.

Terug naar Hebron: de stad met de meest extremistische kolonisten. Politicus Ben Gvir woont in een nederzetting dichtbij. Het stadscentrum is leeggeveegd en overgenomen door kolonisten. Elke 250 meter is er een box met een militair erin of ervoor. De kolonisten verschansen zich achter hoge muren, prikkeldraad en camera's. Van de levende oriëntaalse souq is niets meer over. Er zijn straten waar Palestijnen niet mogen komen – de totstandkoming ervan werd ‘sterilisatie’ genoemd. Deze straat hier is steriel – wil zeggen: vrij van Palestijnen.’ Hebron is een voorbeeld ervan hoezeer de strijdkrachten beïnvloed zijn door kolonisten. Er zijn voorbeelden dat het leger anders wil maar niet kan of durft. Wat het leger wil, is namelijk rust – veel eerder dan rechtvaardigheid. Stennis schoppen door kolonisten wordt stevast beloond.

Op een vrijdagavond bezochten wij een liberale synagoge. We waren hartelijke welkom. De viering was zeker interessant en mooi – een boek met Engelse vertaling en transcriptie van het Hebreeuws hielp. Het

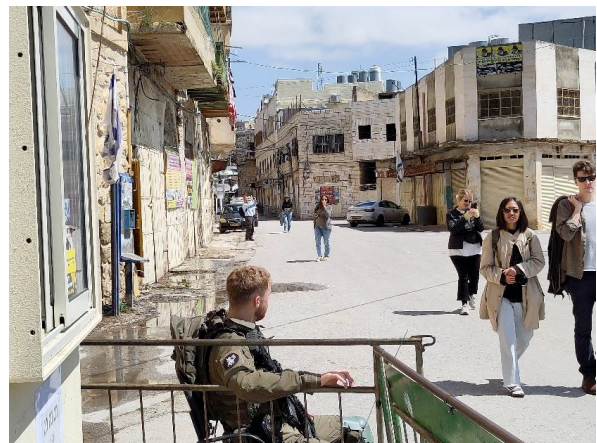
ging onder meer over het ontvangen van het licht van shabat in je ziel. De muziek had een behoorlijk Leonard Cohen – gehalte. Aan het einde was er een vredesgebed in Hebreeuws en Arabisch – opmerkelijk. Er was geen tijd voor een vraag hierover, maar bij het 'tot ziens' vertelde de rabbi, een vrouw, 40+, dat haar overgrootouders een hotel hadden in Amersfoort. Ik ga eens zoeken....

Vorige week waren we uitgenodigd bij een vrouwen centrum in de Westbank, om samen het vasten te breken. Het was prachtig en ingewikkeld. Het voorstadje AlRam ligt nl. buiten de muur – 20 jaar geleden is het door de muur in tweeën gedeeld. Nu mogen wij de muur wel passeren, maar je komt er niet zo makkelijk. En iedereen wil met Iftar thuis zijn – drukte na de checkpoint, stilstaan in een verzameltaxi. Maar mensen zijn enthousiast en superbehulpzaam – geen moment om bang te zijn.

Gezellige boel was het. Ik sprak een studente die in Berlijn studeert – vlakbij waar ik 23 jaar gewoond heb, en zo vaak kom! Superleuk en grappig. Weer zo'n powervrouw: op haar 18

naar Duitsland gegaan, de taal geleerd, bachelor gedaan en nu de master. Political sciences. Zo gauw mogelijk proberen een Duits paspoort te krijgen, voor haar bewegingsvrijheid. En dan terug naar Palestina. Dat is haar plan. En zo klimt zij over de muur en terug. Wie kansen krijgt grijpt ze met álle handen aan.

Alke Liebich
30 maart 2025

PALMPASEN

Met Palmpasen was er kinderkring. Traditiegetrouw maakten de kinderen palmpaasstocken en liepen er mee de kerkzaal in. Feestelijk!

RUIMTEVIERING

Mijn naam is Jelly Douma, ik ben 57 jaar en woon met man en twee kinderen 21 jaar in Amersfoort. Hiervoor woonde ik in Harderwijk maar van 1988 tot 1991 studeerde en woonde ik ook in Amersfoort. In die tijd zocht ik naar een kerk die aansloot bij mijn oecumenische achtergrond. Opgegroeid in Abcoude, gedoopt in de (lichte) gereformeerde kerk waar kinderen aan het avondmaal mochten. Er waren oecumenische vieringen met de andere twee kerken uit het dorp, hervormd en katholiek. En ik deed mee in een oecumenische jongerengroep die muziek en jongerenvieringen maakten. Met hen en anderen ging ik naar Taizé en lieddagen in de Dominicus en Ecclesia in Amsterdam. Toen ik in 1988 de ruimteviering binnenkwam, in die prachtige Aegtenkapel waar de liturgie vormgegeven werd met beweging, liederen uit Taizé en van Huub Oosterhuis, voelde ik mij meteen thuis en werd ik kind aan huis.

De bewegingen waren nieuw voor mij en ik vond het best spannend om ze mee te doen. Maar de ontdekking dat woorden meer kracht en inhoud krijgen wanneer ook het lijf meedoet, haalde mij over om deze manier van geloofsbeleving te ervaren. Het creatief invullen van die mooie oude en krachtige liturgie spreekt mij aan; dat er meerdere manieren zijn dan het woord alleen om uitdrukking te geven aan wat de bijbel ons te vertellen heeft en hoe we dit vertalen naar het leven van alledag.

Ik ging ook meedoen met de muziek en de voorbereiding van de ruimteviering. De voorbereiding was in de pastorie van de Sint Franciscus Xaveriuskerk, op 't Zand. Een keer in de twee maanden werden twee vieringen voorbereid. Tussendoor een maaltijd. Later veranderde dit en werd iedere viering apart voorbereid door een groep mensen.

Deze voorbereidingen zijn inspirerend. Om met verschillende mensen van gedachten te wisselen waarbij iedereen vanuit zijn eigen achtergrond, levenservaring en geloofsbeleving deelt, is zeer inspirerend.

Al een aantal jaren mogen we, sinds we weg moesten uit de St Aegtenkapel, de ruimteviering in de Johanneskerk vieren. Ik mis de bijzondere eeuwenoude sfeer van de St Aegtenkapel maar ik ben me thuis gaan voelen in de Johanneskerk. En dit komt zeker ook door de mensen van de Johanneskerk. Want het binnenlaten van een nieuwe groep mensen die een andere vorm van vieren hebben is niet makkelijk. Het gewend zijn aan je eigen manier, eigen liederen, woorden, gewoonten, worden die derde zondag van de maand doorbroken. Dank voor jullie welkom. We bereiden nog steeds een viering voor, in twee avonden, met een groep mensen waarvan een persoon de voorganger is en een persoon de coördinatie doet. Het is heel fijn dat er iedere voorbereiding mensen van de Johanneskerk meedoen. Dit verbindt en we inspireren elkaar. Ik hoop dat de ruimteviering nog lang mag blijven bestaan. Het bemensen van de voorbereidingsgroepen is hier ook onderdeel van. Wanneer je mee wilt doen ben je van harte welkom! Je kunt je altijd inschrijven door op bijgevoegde link te klikken:

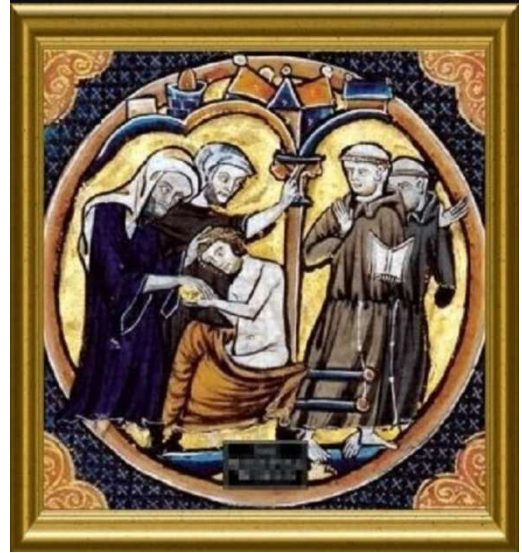
<https://edu.nl/kqwmf>

NB lukt het niet met de link, en wil je je opgeven voor een voorbereiding, neem dan even contact op met Desiree Berendsen of Tineke Boudestein.

COLUMN: CHRETIENS

(deel 2 – het vervolg op het vorige nummer)

Na een pittige klim op de Montségur ben ik in de ruïne van de oorspronkelijke burcht van de Chretiens. De overwinnaars bouwden hun fort van grote rechthoekige stenen maar hier zie ik de resten van een veel ouder verdedigingswerk van ronde keien, sommige functioneel bewerkt maar de meeste ruw en kunstig in elkaar gepast. Hier val ik stil. Ik ga zitten op het overblijfsel van een muur. Ik kijk eerst naar de omgeving, het machtige landschap, de plek waar ik ben, de contouren van het bouwwerk waar de mensen die hier leefden zich veilig waanden. Mensen die dicht bij God stonden in een gemeenschap van gelijken, zonder hiërarchie (logisch dat de Heilige Rooms Katholieke Kerk deze gemeenschap als een bedreiging voelde). Ik keer in mezelf en probeer in te voelen wat er omgegaan moet zijn in de belegerde Chretiens toen zij hun hopeloze toestand moesten inzien na bijna een jaar belegering. Geen

voorraden meer, sterfte, geen uitzicht op hulp. Want de broeders van het in de verte zichtbare kasteel Roquefixade hadden zich al in een vroeg stadium na onderhandelingen overgegeven. Deze Chretiens besloten hun verzet ook te staken maar hun overtuigingen niet prijs te geven. Wat de dood op de brandstapel tot gevolg had. Dat zit ik allemaal te overdenken. In stilte. Want er is nog altijd niemand die ook de bloedhitte trotseerde om naar boven te komen. In mijn hoofd hoor ik termen als barbaars, achterlijk, dapper, nou ja een mix van alles wat je maar kunt denken op deze plek. Ik ben blij dat ik er ben want ik denk dat het me lukt om contact te maken met de geesten van mensen die hun overtuiging zo heftig beleden dat zelfs een gruwelijke dood gezien werd als iets positiefs, een verlossing. Ik dank de Chretiens en God voor het moment van contemplatie, het geschetste beeld en de onvermijdelijke vraag. Zou ik hetzelfde doen, zou ik dat kunnen? Offer ik mijn leven voor mijn geloof, mijn overtuiging? Dat is bijzonder lastig te zeggen. Ik denk dat het van de situatie afhangt, van de gebeurtenissen die naar zo'n cruciaal moment kunnen leiden. Ik weet dat op het moment dat deze woorden gelezen worden elders mensen in een situatie zijn die vergelijkbaar is met wat er gebeurde in 1244. Blijkbaar veranderde er in al die eeuwen weinig. Barbaarsheid is nooit verdwenen.

Ik trek een ronde hoeksteen uit de muur waar ik op zit en stop die in mijn rugzakje. Dat hoort niet natuurlijk maar ik beloof dat ik de steen zal (laten) terugbrengen. Ik wil de band met deze plaats niet verliezen. Ik ga terug en daal weer af. De man in het tickethokje kijkt mij licht verwijtend aan maar laat me doorlopen naar de Ford. Afdalen gaat een stuk makkelijker. Op de camping in Leran voel ik me toch wat bedrukt. Kan ook bijna niet anders.....

Roland Loos

ACTIVITEITEN

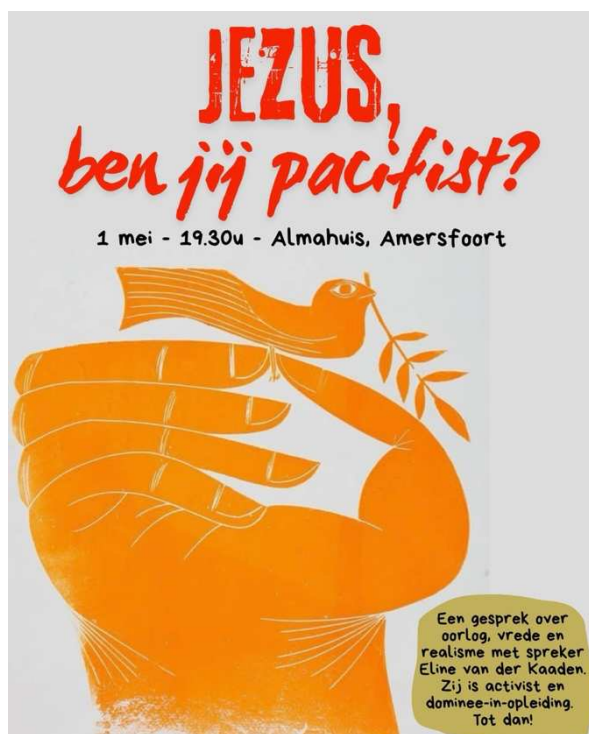
JEZUS, BEN JIJ PACIFIST?

Binnenkort organiseert Café Veerkracht een avond met als thema Jezus, ben jij pacifist? We hebben op 1 mei vanaf 19:30 in het Almahuis als speciale gast Eline van der Kaaden. Zij is activist, dominee in opleiding bij de Doopsgezinden en ook betrokken bij de Nieuwe Vredesbeweging. We zullen het hebben over vraagstukken rond oorlog en vrede.

Europa bewapent zich tegen Rusland. Is dat de enige mogelijke reactie of kan het anders? En welke inspiratie kan de christelijke traditie ons bieden? De doopsgezinden staan bekend om hun principiële geweldloosheid. Ook bij de remonstranten kom je op sommige plekken die geweldloosheid tegen - Remco zal er tijdens deze avond iets over vertellen. We willen een open gesprek voeren, waarin we naar elkaar luisteren en openstaan voor elkaars gedachten en gevoelens.

Leuk als je erbij wilt zijn! Op 1 mei vanaf 19:30 in het Almahuis. We vragen een vrijwillige bijdrage om deze avond mogelijk te maken. Wil je komen? Mail ons

even: cafeveerkracht@gmail.com. Een berichtje via Signal of Whatsapp kan natuurlijk ook: 0615414623.

EXPOSITIE CONCORDIA

Van zaterdag 10 mei t/m zaterdag 28 juni vindt de expositie 'Concordia' plaats in de Joriskerk. Concordia is een expositie over het regentenportret 'De kerkmeesters van de Sint-Joriskerk' uit 1657, geschilderd door de Amersfoortse meester Gerrit van Stellingwerff (1614 - ca. 1659). Het vertelt het verhaal van goed bestuur, tolerantie in geloof en onderlinge vriendschap. Het regentenportret is een zeldzaamheid in Nederland aangezien dit werk tot nu toe het enige bekende zeventiende-eeuwse schilderij is waarop een college van kerkmeesters staat afgebeeld.

De expositie is open van dinsdag tot en met zaterdag tussen 11.00 uur en 17.00 uur. Toegang kost €2, kinderen t/m 12 jaar gratis. Er is een gratis kinderspeurtocht beschikbaar.

Het Aramese Onze Vader, gebeden in de dienst van 13 april

Bron van Zijn, die ik ontmoet in wat mij ontmoet,
Ik geef u een naam opdat ik u een plaats kan geven in mijn leven.
Bundel uw licht in mij – maak het nuttig.
Vestig uw rijk van eenheid nu,
Uw enige verlangen handelt dan samen met het onze.
Schenk ons wat we elke dag nodig hebben aan brood en aan inzicht.
Maak de koorden van fouten los die ons vastbinden aan het verleden,
Opdat wij ook anderen hun misstappen kunnen vergeven.
Laat oppervlakkige dingen ons niet misleiden.
Uit u wordt geboren:
De alwerkzame wil,
De levende kracht om te handelen,
En het lied dat alles verfraait
En zich van eeuw tot eeuw vernieuwt.
Amen

OPRUIMACTIE GEVRAAGD!

Deze keer geen rommel prikken langs de Eem, of blikjes rapen in het park. Opruimen kan ook terwijl je erbij blijft zitten. En “van zittend werk word je niet moe” zei mijn oma altijd. (klopt niet, hoor, maar zij had een boerderij).

Wij hadden het gisteren druk met het opruimen van de Gmail omdat de iPad volliep (een mens kan problemen hebben). Bij het opruimen kwam ik een oproep met linkje tegen van Grootouders voor het klimaat:

https://grootoudersvoorhetklimaat.nl/actie-digitale-schoonmaakdag/?mc_cid=5d6906854b&mc_eid=0eb0c5c9d5

Dit voor wie de Johannesbrief digitaal leest.

Maar als je ‘schoonmaakactie grootouders’ intikt op je zoekmachine vind je het ook. Het blijkt dat alles wat we via een cloud bewaren (en dat is heel veel) energie kost van de servers. Echt heel erg veel. En als we opruimen zijn we een stuk minder vervuilend bezig. En je komt ook dingen tegen die je niet gezien had, zoals opruimactie. Zo is de cirkel weer rond.

Veel plezier ermee.

Namens de Groene Johannes

Alke Rosbergen

IN MEMORIAM: ROB DE JONG

Samengesteld door Johanneke Maris met hulp van Jeanne van Doorne en Gerard Rosbergen

Op zondag 30 maart 2025 is Rob de Jong overleden. Afgelopen maandag was de begrafenis van hem op Rusthof, hij was 89 jaar oud. Hij laat zijn vrouw Metty na, twee zoons en twee kleinzons. Metty en Rob kwamen in 2019 vanuit de Bergkerk naar de Johanneskerk. Aanvankelijk zagen we ze wel in de kerk, maar door een opeenstapeling van ziektes en kwalen, o.a. slecht zien (hij) en slecht horen (zij), werden ze steeds minder mobiel. Rob en Metty moesten elkaar in toenemende mate helpen, maar het evenwicht werd steeds instabieler. Toen Rob vier weken geleden weer viel, heeft hij zijn heup gebroken en was hij niet operabel. Hij is in het bijzijn van zijn familie, in het hospice gestorven.

Rob was eerst onderwijzer en later onderwijskundige; hij heeft bij het Freudenthal-instituut gewerkt aan reken- en wiskundemethodes voor de basisschool.

In de Johanneskerk kenden vooral de roeimensen hem en ook de deelnemers aan de filosofiegroep. Hij heeft tot vijf jaar geleden geroeid bij Hemus. Daarnaast was hij jazz-liefhebber, hield hij van poezie en filosofeerde en discussieerde hij graag en veel. Dus was hij ook aangesloten bij de filosofiekring van onze gemeente. Eerst ging hij daarheen op z'n eigen fiets, later gaf Alke Liebich hem een lift heen en terug. Tot dat vorig jaar ook niet meer ging.

Ook bij de roeiploeg stond hij bekend om de graagte waarmee hij discussieerde ná het roei-uur. Hij was een belezen en aimabele man, volgde de actualiteit en informeerde ook naar degene die met hem in gesprek was. Ik bezoek Rob en Metty af en toe als contactlid sinds 2020. Hij vertelde me dat hij eigenlijk niet meer in God gelooft maar daarom juist graag in de vrijzinnige Johanneskerk komt/kwam.

Zijn vrouw Metty en zijn familie gaan hem erg missen. Laten wij in gedachten bij hen zijn.

al honderd jaar

al honderd jaar
gebeiteld
tot deze stille dag

een dag waarin we leerden
natuur te zijn
niks anders

en later ben je weg
over de horizon heen
verlangend naar hier

geen twijfel in onze dag hier

maar in onze verre dag
de hunkering naar ruimte
en het verdriet
om hetgeen wij weten
maar niet kunnen zien of horen

de dag hier
waarin ik je
na zwerftochten van eeuwen
weer ontmoet

Rob de Jong

MUTATIES

Mevr. T. Leeuwendal: telefoonnummer gewijzigd

Dhr. G. Sakkers en mevr. R. Sakkers-Bruens: uitgeschreven

Dhr. P. van der Harst en mevr. N. van der Harst-Noorland: ingeschreven (overgekomen uit de Emmaüskerk)

Mevr. E. Bast-Fokkema: uitgeschreven.

Dhr. R. de Jong: overleden

VASTE ADRESSEN

KERKGEBOUW: JOHANNESKERK

Westsingel 30, 3811 BB Amersfoort (tussen Gemeentehuis en St. Jorisplein).

Per bus: halte Stadsring of Varkensmarkt.

Beheercoördinator: J. Nienhuis

Website: www.johanneskerk.nl

Beheer website: K. Meinema

DIACONIE

Contactpersonen

Mw. J. Maris

Mw. D. Spee

Penningmeester

Vacant

Rekeningnummer: NL11 INGB 0000 131451 t.n.v.

‘Diaconie van de Dorejo gemeente te Amersfoort’

PASTORAAT

PREDIKANT

Mw. Ds. H. Westerink

LEDENADMINISTRATIE

Dhr. J. Nienhuis

Johan van der Waal

SECRETARIAAT KERKENRAAD

Mw L. van Rossum du Chattel

AUTODIENST

Coördinator: dhr. R. Meijer

Graag aanmelden vóór vrijdagavond voorafgaand aan de dienst.

JEUGD- EN JONGERENWERK

Supertwien: Elise Folmer

Kinderkring: Geertrui Meinema

REDACTIE JOHANNESBRIEF

Mw. A. Rosbergen

Mw. L. van Rossum du Chattel

Mw. T. Leeuwendal

ORGANISTEN

vacant

INLEVEREN KOPIJ

Johannesmail

Johannesmail verschijnt wekelijks. Kopij donderdag vóór 12.00 uur naar: johannesmail@johanneskerk.nl

Contactpersoon: Hetty Deelstra, 06 37349504

PENNINGMEESTER

Penningmeester Stichting Johanneskerk

Dhr. Arriën Kruyt

IBAN: NL 83 TRIO 0320 8123 67 t.n.v. Stichting Johanneskerk.

KERKDIENSTEN

4 mei – Nanja ter Brake, organist Klaas Doornbos

Nanja ter Brake is lid van de Doopsgezinde gemeente Utrecht en gaat regelmatig voor in diensten. Thema van de dienst zal zijn 'Daden gaan woorden te boven' naar aanleiding van een gedeelte uit de Jakobusbrief.

11 mei – Harm Dane, organist Erik Heijerman

Harm Dane is sinds 1992 lid van de Johanneskerk/PKN. Op suggestie van de toenmalige dominee Jan Roelof Nienhuis gaat hij met enige regelmaat voor in de Johanneskerk.

18 mei 10.30 u – Ruimteviering

25 mei 15.00 uur – Intrededienst ds. Hannah Westerink, organist Jan Meurs

Geen dienst om 10 uur.

1 juni – ds. Maaïke de Jong, organist Frank Odding

Maaïke is langdurig actief geweest binnen onze gemeente en nog steeds met ons verbonden als vriend. Zij werkt als predikant bij de Doopsgezinde Gemeente Zeist. Voordien was zij werkzaam als geestelijk verzorger, groepsbegeleider voor mensen met een verstandelijke en lichamelijke beperking, en binnen onze eigen gemeente als jeugdwerker. Op de website *Verbindende Theologie* maakt zij de lezers regelmatig deelgenoot van haar ervaringen als vrijzinnig theoloog.

drukwerk

Aan de heer / mevrouw
